

съхранено в предание. А съхраняването и възпроизвеждането на такава информация се осъществява преди всичко чрез местни предания. Възможно е аязмата да е била част от комплекса на манастира без да е определяща за неговия патрон. Макар че практиката да се строят параклиси и църкви до аязми е в съответствие с наименованията на тези аязми, което в повечето случаи е обвързано с календарното присъствие на конкретен християнски светец.

Дори съществува предположение, че този манастир е бил главният. Според предание от него е имало пряк път към столицата Търново за поклонение на румънски князе - бейове на път към Цариград, за имоти и др. (Шкорпил 1886: 5-8) И до днес е съхранена практиката, с малки прекъсвания, на Петковден тук да се организира събор с всичките му присъщи елементи на култов празник.

А хълмът насреща (юг, югозапад), на който е бил параклиса „Св. Илия“, носи името Атаната, Атанта, тълкувано в контекста на Малка Света гора - Малък Атон. (Табаков 1986: 143; Ковачев, Русев 2001: 115) Напоследък беше предложено и друго тълкуване. (Лалчев 2012: 195)

В поречието на Манастирска река се намира голям манастир, (Радева 2006: 137-147) следи от който съществуват и сега, където, според предание, е ставал голям събор на „Св. Константин и Елена“. (Раковски 1984:67)

Събор с всички елементи на култов празник и досега става на Тодоровата аязма по поречието на Манастирска река на Тодоровден, където е имало черква. (Раковски 1984: 67; Шкорпил 1886: 9; Гюлмязов 1948: 61; Бънов 1995: 64) Напоследък се зароди инициатива и се изгражда нов храм тук.

Надолу, по Селищка река, в покрайнините на града, днес функционира параклис „Св. Ана“. По информация на В. Дечев /известен сливенски краевед/ в близост до него някога също е имало аязма, която самият той е посещавал, но не си спомня деня /празника/, в който се е ходело. Пак по негова инфор-